

Nr 102.

Av herr **Larson, Edward**, om anslag till bestridande av hälften av verkliga kostnader för nyodling.

Ett livsintresse för vårt land i dessa tider är att till varje pris tillvarataga möjligheterna att öka vår produktion av livsmedel, ty vi äro, som känt torde vara, så gott som helt hänvisade till att under närmaste tiden leva på vad vi själva kunna frambringa. Vårt land innehåller avsevärda arealer, som endast vänta på odlaren och kunde endast en del härav bliva uppodlade, skulle säkerligen mycket vara vunnet för att trygga folknäringen. Under nuvarande förhållanden med den ytterst knappa tillgången på livsmedel borde det därför ligga i sakens natur, att inga möjligheter att öka vår produktion av livsmedel böra lämnas obeaktade. Ingen vet, när detta fruktansvärda krig kommer att sluta och även om, som vi hoppas, det snart slutar, torde det dock dröja en tid innan vi kunna vänta någon nämnvärd import av livsförnödenheter. — Världsförråden synas vara i det närmaste uttömda på spannmål. Nöden och behovet i de krigförande länderna så stora att vi ha föga hopp om att kunna importera något, förrän de krigförande tillgodosett sina egna behov. Genom tidningarna framgår också, att de krigförande redan uppköpa allt vad de sädesproducerande och exporterande länderna kunna avvara. Vad detta betyder för oss, är ju icke svårt att förstå. Arbetslösheten inom vårt land är redan nu stor och blir utan tvivel frampå våren betydligt större. Vad skulle då vara bättre än att giva dessa arbetslösa arbete genom nyodling av svensk jord? Ett sådant arbete fordrar egentligen inga förkunskaper, vem som helst av vår manliga befolkning kan utan vidare utföra det, och säkerligen skulle avsevärda arealer av mera lättodlad mark hinna bli färdig för skörd redan detta år. Sverige är till sitt vidsträckta område säkert i stånd att försörja sig självt, om alla resurser tillvaratoges, men för att kunna göra detta, måste vi ordna så, att det överskott av arbetskraft, som för närvarande finnes i städerna och indu-

strisamhällena, återföres till landsbygden, där de kunna bidra till sin försörjning, vilket nu i många fall är omöjligt. För att ännu mer egga och uppmuntra till nyodlingsarbete skulle också kunna tänkas, att arbetaren finge någon del av den skörd, som första året uppstår på nyodlingen. — För den enskilde möter emellertid under nuvarande tider på grund av de höga arbetslönerna oöverstigliga hinder att företaga nyodlingar, då det skulle bli allt för dyrbart. Skola vi därför tänka på att genom nyodling öka vår åkerareal, måste staten träda emellan. — Det är också en mycket stor uppgift, staten här har att fylla. Det skulle ju nämligen för det första beredas arbete i stor utsträckning för de arbetslösa, vidare skulle det ganska avsevärt bidra till vår självförsörjning och till sist är ju det hela en stor nationalvinst.

Jag vågar därför hemställa,

att riksdagen ställer ett förslagsanslag av 1,000,000 kronor till Kungl. Maj:ts förfogande att utgå under innevarande år till bestridande av hälften av verkliga kostnader för nyodling, dock högst 600 kr. pr hektar.

Stockholm den 26 januari 1918.

Edw. Larson.